

N:o 20.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 9 April 1873.
— — — — Andra Kammaren den 9 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående ändring af 7:de punkten i nådiga Kungörelsen den 21 Oktober 1871 om bevillningsafgiften för spelkort m. m.

(Sammansatta Stats- och Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 1.)

S. A. K.

Sedan 1871 års Riksdag i sammanhang med förhöjande af kortstämpelafgiften beslutat åtskilliga förändrade bestämmelser rörande de bidrag, hvilka utaf nämnda afgift dittills utgått till en del barmhertighetsinrättningar, utfärdade Eders Kongl. Maj:t, uppå Riksdagens underdåniga hemställan, nådiga Kungörelsen den 21 Oktober nämnda år angående den af Riksdagen fastställda förhöjda bevillningsafgift för spelkort samt om kortstämplingens verkställande, och förekommer i 7:de punkten af berörda kungörelse bland annat, ett så lydande, i öfverensstämmelse med Riksdagens beslut affattadt stadgande:

»Den genom äldre författningar åt fattigvården i landsortsstäder, der kortfabriker finnas, utaf kortstämpelafgiften anvisade andel, en skilling banko eller tre och ett åttendedels öre för hvarje kortlek, som i staden tillverkas, bör af Riksgäldskontoret tillhandahållas de städer, der fattigvården för närvarande åtnjuter sådan inkomst; men dylikt fattigvårdsbidrag må icke utgå för andra städer, hvarest kort-

fabrik framdeles uppstår, och ej heller i städer, der det nu åtnjutes, i fall kortfabrikationen derstädes utöfver ett års tid blifvit afbruten.»

Enligt motsvarande stadgande i den förut gällande förordning i detta ämne, nådiga Kungörelsen den 15 December 1854, skulle de barmhertighetsinrättningar, hvilka dittills med staten delat inkomsten af kortstämplingen, fortfarande erhålla viss andel deraf och deribland »barnhus- eller fattigvårdsinrättningar i landsorterna» en skilling banko för hvarje kortlek, som å samma ort blifvit tillverkad.

Ehuru vid frågans behandling under 1871 års riksdag oförtydligt uttalades den åsigt, att de barmhertighetsinrättningar i landsortsstäder, hvilka dittills varit i åtnjutande af nyssnämnda förmån, borde dervid bibehållas, så länge kortfabriker i samma städer funnos, hvaremot en dylik förmån icke borde för framtiden medgifvas för andra städer, inom hvilka kortfabriker möjligen kunde uppstå, har likväl genom den lydelse, som gafs åt Riksdagens beslut i denna del, i öfverensstämmelse hvarmed den ofvan intagna bestämmelsen i 1871 års Kungörelse är affattad, inträdt en icke afsedd, men ingalunda oväsentlig förändring uti dittills bestående förhållanden, i det nemligen *barnhusen* helt och hållet gått i mistning af ifrågasvarande bidrag, som i stället tillfallit *den allmänna fattigvården*. För att åstadkomma rättelse häri och bringa den i ämnet gällande föreskriften till öfverensstämmelse med hvad som vid densammas meddelande uppenbarligen afsetts, har Riksdagen derföre, i enlighet med gjord framställning, funnit godt besluta den ändring af 7:de punkten i nådiga Kungörelsen den 21 Oktober 1871, att den enligt samma punkt åt fattigvården i vissa landsortsstäder anvisade andel af kortstämpelafgiften må tillgodokomma de barnhus- eller fattigvårdsinrättningar i samma städer, hvilka vid tiden för utfärdandet af nämnda kungörelse voro enligt äldre stadganden i åtnjutande af sådan förmån; och får Riksdagen, jemte underdånig anmälan om detta beslut, i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes i nåder utfärda allmän författning om den förändrade lydelse, 7:de punkten af Kungörelsen den 21 Oktober 1871 i följd af Riksdagens beslut bör erhålla.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 9 April 1873.
